

Sněžinka

*Zpravodaj Sněhového Brněnce, krajské
přehlídky venkovských divadelních
souborů v Pardubickém kraji.*

Úvodní den přehlídky máme za sebou, porota dorazila, očekávání i nečekání hosté přijeli, a dokonce včas ☺, některé soubory přijely už den předem a užívají si přehlídku celou. To nám ten Sněháč hezky začal...

Tak jako každý výkop má při hodnocení někdo z poroty, tak výkopu přehlídky se ujal domácí soubor. Jeho celosouborová pohádka přinesla radost a divadelní nadšení. Druhé představení, které odehráli Zmatkaři z Dobronína, zase přineslo zcela jiný pohled na takový běžný život rodiny, která ve vypjaté situaci nachází kostlivce (a hned několik) ve skříni.

Takže jsme měli pátek s velmi rozmanitými divadelními momenty. A to je dobře.

Dnes nás čekají celkem čtyři představení, takový malý divadelní maraton. Pohádka ráno a tři komedie v průběhu dne, vyslechneme si čtyři hodnocení a ochutnáme kávu. Máme se na co těšit!

Jsme moc rádi, že jste tady s námi, jsme moc rádi, že můžeme být s Vámi.

Usaďte se, uvelebte se a užívejte si divadla. Proto jsme všichni tady.

Kristýna Pavlasová

Obsah

Obsah.....	2
První představení.....	3
Zpětná vazba, aneb co řekla porota.....	3
Rozhovor se souborem.....	5
Nejlepší okamžik hry pro diváky?	6
Druhé představení	7
Zpětná vazba, aneb co řekla porota.....	7
Rozhovor se souborem.....	9
Nejlepší okamžik hry pro diváky?	11
Sponzoři	13
Rozhovor s porotou	14
Ohlédnutí.....	18
Křížovka	18
Výsledky přehlídky	13
Program Sněhového Brněnce	19

První představení

Letošní rok zahájil domácí soubor **Eduarda Vojana Brněnec** s představením **Skřítkosnění**. Hned po krátkém rozněžení, kdy hlavy diváků zasypala lavina Sněhulek, se celý Lidový dům ponořil do pohádky o Markétce, která vzpomíná na své dětství a dobrodružství, která prožila po boku skřítky Šalvěje. Vyřeší Šalvěj velkou makovou loupež? Spojí se čmeláci proti zlodějským sršňům?

Zpětná vazba, aneb co řekla porota

Hodnocení prvního představení letošního Sněhového Brněnce zahajuje hosteska Marcelka vtipnou poznámkou, že místní soubor nedostane tašku s pozorností. Následně recituje básničky o domácím souboru a Haně Cihlové, která přebírá slovo, vítá nás na letošním ročníku přehlídky a představuje členy poroty. Předsedou poroty je letos poprvé Petr Kolínský. Dále v porotě zasedají Marie Caltová, Zdeněk Janál a František Laurin.

Petr Kolínský si bere slovo a přiznává, že má trému. Odkazuje tak na to, že funkci předsedy poroty zastává poprvé. Hned předává slovo novému a zároveň nejmladšímu členovi poroty Zdeňku Janálovi. Ten se tedy ujímá prvního letošního výkopu. Janál děkuje za milé uvítání na přehlídce. Představení označuje za milý a laskavý otvírák přehlídky. Poznává, že knížku, na jejíž motivy byla hra napsána, se souboru podařilo barevně přenést na jeviště. Hra působí vkusně a to zejména pro mladé publikum. Během představení uvažoval nad tím, pro koho je určeno, zda pro nejmenší nebo pro staršího diváka. Podotýká, že hra obsahovala prvky, který uspokojí oba typy publika. Pro nejmenší jsou to především prvky jako velká barevnost, razantní oddělení postav, svět zvířátek a zvětšení všeho, což nejlépe ilustrují barevné pastelky. Naopak zpívané části podle něj promlouvají zejména ke staršímu publiku. Oceňuje šikovně sepsané texty písní a chválí, že choreografie hub působí až kabaretním dojmem, což je prvek, který pobaví dospělého diváka, a právě tato odlišná prezentace hudebního čísla je klíčem k úspěchu. U choreografie obsažené v dílčích příbězích se pozastavuje a vysvětluje, že by uvítal, kdyby každé zpívané číslo bylo něčím specifické, zajímavěji zpracované a nespočívalo jen ve zpívání v řadě. Právě na tom by podle něj měl soubor nejvíce zapracovat. Janál také poukazuje na to, že mikro situace jsou poučné. Na začátku každé situace postavy jednoznačně pojmenují, což není nutně potřeba, ale uznává, že vzhledem k věku publika to neškodí. Líbí se mu, že se nejedná o hru na zvířata, ale zvířecí postavy jsou tvořeny pouze znakově a kostýmy,

krásně fungují. Zmiňuje se, že kvákání žab bylo podle jeho názoru příliš dlouhé, ale užil si krásně komediální číslo v podobě starých ropuch. O žabím příběhu říká, že jeho zpracování chvílemi působilo jako loutkové divadélko. Je podle něj patrné, že hravost, která celé představení provází, vychází i z toho, že herce to baví a to označuje za jeden ze základních principů pohádkového divadla. Za šikovný nápad Janál označuje zpracování konce - tedy, že se na jevišti objevil mix postav, které se v představení objevily. Vyzdvihuje pískání Stehlíka na konci příběhu o Velké makové loupeži. Na závěr se Janál zmiňuje o tom, jak vyobrazení starší i mladší Markéty - jde na stejné místo, říká stejné věty - rámuje celek představení. Na druhou stranu ale zpočátku nevěděl, kdo v tu chvíli na jeviště přišel celý příběh vyprávět a klade si otázku, zda by nebylo lepší, kdyby "současná" Markéta nepřišla civilněji oblečená a až poté vplula do pohádkového světa.

Jako další se slova ujímá Marie Caltová a obdivuje, že se při nazkoušení hry sešlo tolik lidí. Vyzdvihuje fakt, že ve hře jsou zastoupeny všechny věkové skupiny a cení si toho, že soubor začleňuje své mladé členy. Líbí se jí, že se ústřední dvojice poslouchá. Podle Caltové by navazování dialogů Markétky a skřítky Šalvěje mělo být kompaktnější, protože se jim v některých momentech překvapení v rytmu rozešlo. Jsou situace, kde by se mohli zastavit a příběhu dát větší hloubku. Ilustruje to na příkladu žab. Podle Caltové by se jádro příběhu dalo více rozehrát, více vykreslit utrpení Kváži Báži, jak je najednou sama a jak jí hluk chybí. Děti by měly vidět, že čmeláka zásah bombou bolí. Souboru radí, aby rychle odcházeli od vyprávěčských částí a více se vyhráli přímo v dílčích situacích, protože poučení by pak vyllynulo samo. Oceňuje kresby, zpěv a zapojení hudebních nástrojů.

Kolínský si cení důslednosti zpracování. Nápady jsou podle něj jednoduché, ale důsledně a vkusně zpracované. Kulisy a pomůcky na jevišti jsou tak jednoznačné, že o nich divák nemusí přemýšlet a zároveň fungují velmi dobře. Jako příklad uvádí pastelky z pomůcek na plavání. Vyzdvihuje poetiku přenosnosti znaku - žáby mají zelené tričko a stejně tak i Markétka, která tyto dějové morálky přenáší z příběhu do příběhu. Chválí soubor za profesionální práci se světlem. Líbily se mu citlivě, ale světelně přesvědčivě, udělané přechody mezi vyprávěním a dílčími příběhy.

Laurin se přiznává, že po četbě textu měl strach, že všichni budou hrát žáby a byl příjemně překvapen, že tomu tak nebylo. Dodává, že dospělí a děti byli ve zvířecích postavách, které znázorňovali, přesvědčiví. Shoduje se s Janálem, že představení působilo vkusně. Také se pozastavuje nad pískajícím starostou a vtipkuje o tom, jestli celá obec funguje, jak on píská. Představení Laurina přimělo, aby zavzpomínal na svých postavičkách z dětství. Napojil se na základní strunu. Na závěr mluví o chemii mezi jevištěm a hledištěm a zmiňuje úsměvnou situaci, kdy během představení z úst jednoho dítěte slyšel: „Já to snad ani nechci vidět.“ Své hodnocení zakončil slovy, že divadelní soubor Eduarda Vojana má divadlo rád a divadlo má rádo soubor Eduarda Vojana.

Reportáž zapsala Nikola Pavlasová.

Rozhovor se souborem

Naše redaktorka Domča Dufková vyzpovídala dva z herců – Honzu Jelínka (Skřítek Šalvěj – H.J.) a Apolenku Urbánkovou (malá Markétka – A.U.).

1. Jaké jsou vaše pocity po představení?

H.J.: Pocity? Jsem spokojený, myslím, že se to povedlo.

A.U.: Já jsem ráda, že už je to za mnou.

H.J.: Jo! Jsem vcelku unavený a nadšený zároveň.

2. Jak probíhalo představení? Všechno klaplo?

H.J.: Tak vždycky se najdou nějaké chybičky, ale důležitější je, že jsme to dohráli do konce a že se to líbilo divákům.

A.U.: (smích) Jo diváci se hodně smáli tak myslím že to bylo dobrý.

H.J.: Jinak to spíše byly takové drobné chybičky v textu. Například místo maminka Přísněnky jsem se sekl na Přísněnka maminky.

3. Co říkáte na jeviště a diváky hrálo se vám dobře?

H.J.: Tak publikum bylo výborné jako vždy.

A.U.: Ano. Já si myslím, že jich tady bylo opravdu hodně a že byli super.

H.J.: To je pravda.

4. Kolik času vám zabralo nacvičení hry?

H.J.: Fiha... (smích) Tak rok?

A.U.: Hodně.

H.J.: Půl roku?

A.U.: Tak třičtvrtě. Nějak tak od června, myslím.

5. Měli jste nějaké problémy s hrou?

H.J.: Pro mě osobně bylo nejtěžší se převtělit do role skřítky. Byla to pro mě nová postava, kterou denně nepotkáváš a musíš si svým způsobem vytvořit svůj charakter postavy.

A.U.: No pro mě hrát a zpívat

H.J.: (smích) No tak zpěv, to byl pro mě kámen úrazu, ten byl jako mizernej. (smích)

A.U.: (smích)

6. Jste nervózní před nástupem před porotu?

H.J.: Ted' už ani ne. Byl jsem nervózní, když jsem věděl, že pro ně hraju, ale nervozita rychle odpadla a v pohodě.

A.U.: Ano, já taky. Když mně Kika říkala, kdo to je, tak jsem byla nervózní. (smích)

7. A poslední otázka bojíte se křečkožravé sovy?

H.J.: Já jo! (smích)

A.U.: Já ne... Protože je vymyšlená.

H.J.: Já si myslím, že je skutečná. (smích)

A.U.: Já nejsem křeček, takže mně to může být jedno.

H.J.: Já mám fobii ze všech zvířat. (smích) Ne, dělám si srandu.

Nejlepší okamžik hry pro diváky?

...miluju tu scénu, jak
zpívají houby...

...líbila se mi to celé...

...písnička na konci...

...všechno, líbila se mi, jak to
bylo udělané jako celek...

...když zpívaly houby a Safrabak...

...ten brauk ...

...písnička ...

...když zpívala písničku Skřítkosnění...

Druhé představení

Z pohádky jsme se přesunuli zpět do reálného světa a to za účasti souboru **Zmatkaři Dobronín** a jejich komedie **Vzpomínky na vodě**. Zápletka se zdá jednoduchá, tři sestry, jeden pohřeb. Věc se ale ve skutečnosti může mít mnohem, mnohem složitěji...

(selfie souboru – pozn.red.)

Zpětná vazba, aneb co řekla porota

Rozbor představení inscenace *Vzpomínky na vodě* dobronínských Zmatkařů opět uvádí básničky, ušité na míru tentokrát na předsedu poroty Petra Kolínského a samozřejmě na soubor.

Tajemnice Hanka Cihlová hned po představení poroty předává slovo Petrovi Kolínskému a ten hned zase Máši Caltové, která má výkop.

Paní Caltová poznamenává, že soubor je nejen z této přehlídky znám výběrem náročných textů a drží se tohoto i výběrem *Vzpomínek na vodě*. Označuje jej za „dramaturgický objev a ořech“.

Přirovnává tento text k Čechovovým *Třem sestrám*, životy sester jsou nenaplněné a východisko (katarze) přijde při nalezení společné cesty a odpuštění, ale to až po té, co na sebe valí své problémy. Odpuštěním najdou vnitřní svobodu.

Porotkyně popisuje, že to ve hře stále balancuje – komedie, ovšem když to domyslíme, tak je nám z toho smutno. Zoufalství nad životem se jejich vzájemnou provokací odhaluje, celkově je důsledkem nespokojenosti nad životem. Je jasné, že to celé spěje k odpuštění, ale navrhuje, aby to na začátku bylo ostřejší.

Caltová velmi oceňuje herecké výkony, vyzdvihuje přirozenost hereckého projevu a bytí na jevišti. Drobné výtky má k mluvě, konkrétně k polykání koncovek, divák potřebuje v tomto typu hry rozumět, aby pochopil, z čeho pramení ty konflikty. K mluvě v druhé půlce už výhrady nezmiňuje, dramatickosti situací prý nahrává preciznějšímu mluvení.

Za velmi originální považuje hudbu inscenace.

„Vyspělost souboru nutí porotu přistupovat k rozboru inscenace jako k rozboru profesionálního divadla,“ podtrhuje Caltová úroveň Zmatkařů a zároveň ilustruje přístup poroty k této inscenaci.

Za problematickou považuje postavu matky a výklad její postavy. To, jak se zjevuje, se porotkyně jeví jako příliš jasné, myslí si, že by to v tom mělo být víc tajemství, ať si divák poskládá sám, jaká je.

„Celkově je to cenné představení“, podle Mášové, „které by v první půli mělo mít více vyhraněné situace a větší grády. Klobouk dolů před úkolem, který jste si vzali.“

Zdeněk Janál poznamenává, že se vymluvil již při diskusi, kterou inscenace porotcům podnítila. Navrhuje větší hysterii a vyhraněnost Catherine, jít v afektu výš, nestydět se šlápnout víc. Uvádí příklad šatů zvolených na pohřeb – kromě toho, že jsou krátké, jsou vlastně celkem obyčejné a na pohřeb vhodné. „Takto by se to hrálo před 20 lety,“ uvádí. K postavě matky vyjadřuje pochopení, proč byla udělána takto, ale připojuje se k Caltové a k názoru, že je příliš reálná, jako duch.

Předseda poroty Kolínský podotýká na úvod své řeči, že obraznost, o které mluvili kolegové, se projevuje i ve scénografii. Postel naplňuje symbol zásadního místa hry, smrt, soulož, všechny podstatné scény se odehrávají zde, je to jeviště na jevišti. Ale ostatní prvky scény už obraznosti příliš nepomáhají, jsou moc reálné, uspořádané. Myslí si, že v tom je rozpor, že by to okolo mělo být víc skladiště, které by také odrazilo krizi rodiny. Významný scénografický prvek – rakev s mrtvou matkou – označuje za hybný pro jinou dimenzi, každá věta jím získává novou konotaci. Zamýšlí se nad možností umístění rakve uprostřed, k čemuž se i později souhlasně přidává i Zdeněk Janál. Matka by tak byla s nimi, mezi nimi, spojovala by je a rozdělovala zároveň, oni by stále byli nad ní.

Poslední člen poroty, prof. Laurin uvozuje svoji řeč přiznáním, že je vděčný divák a práci pana režiséra Valeše má rád. Vyjadřuje se k vývoji ve hře, k problematické první půlce. Nechuť, rozpaky a žádné důvody ke kontaktu sester vedly k odcizení, což je nejhorší, co člověk může potkat. A v této situaci se ony schází. Komentuje, že každá ze sester je ve svém světě se svými problémy, často se baví jen dvě a třetí vypadne. V průběhu hry se dostávají zpět blíže, jejich vzájemný kontakt však přináší konflikt, který nevědí, jak řešit, ani alkohol,

ani drogy nepřinesou skutečnou úlevu, dodává vysvětlení Laurin. Pokračuje v popisu vývoje, kdy vše roste až do nenávisti, valí se a valí bolest, všechny vydaly, co měly, už to dál nejde. A právě sem doporučuje více plastičnosti, afektu, aby se to vše odůvodnilo. V druhé půli už vnitřní chvění postav a to, že všechny něco řeší, cítil.

Rozporuplná postava matky stojí za zmínku i jemu, přiznává neporozumění jejímu smíchu v závěru hry.

Po porotě je tradičně slovo předáno souboru, ujímá se ho režisér Ladislav Valeš, který u Zmatkařů hostuje. Poděkuje za krásná a inspirativní slova. Přiznává, že se pokusí poznámky poroty zpracovat, věří, že v možnostech Zmatků to je. Vysvětluje, že mírnější vyznění může být zapříčiněno „klidnější“ energií, která v tomto souboru vládne, připouští, že by šlo přidat „drajf“ a že se o to pokusí.

Z hostů se slova ujímá Svatka Hejralová, která uvádí, že inscenaci viděla na generálce, pak dva roky ne a teď jí zpětně dochází, proč se znovuidění „vyhýbala“, přestože se při prvním shlédnutí smála a smála. Ta tíha může dopadnout později, přiznává.

Reportáž zapsala Kristýna Pavlasová.

Rozhovor se souborem

Po skončení představení se slova ujal režisér hry Ladislav Valeš a ochotně zodpověděl redaktorce všechny zvědavé otázky.

1. Jaké jsou vaše pocity po představení?

Takový smíšený. No, jako v celku, tak jak to bylo odehráno, tak jsem spokojený. I když jsou tam samozřejmě některé věci, o kterých teda nebudu mluvit, který si myslím, že mohly být lepší, ale jinak jsem spokojený.

2. Jak probíhalo představení? Všechno klaplo?

No právě to už jsem naznačil v té první odpovědi, že ta slyšitelnost možná byla občas slabší, že tam bylo občas nějaké přehození textu a tak podobně. Ale jako celkově si myslím, že ta hra dopadla dobře.

3. Co říkáte na jeviště a diváky? Hrálo se vám dobře?

Jo. Já myslím, že se jim hrálo dobře, protože když jsem s nimi mluvil o přestávce, tak jako strašně chválili publikum, které reagovalo tak, jak asi reagovat mělo. I já jsem měl ten pocit, i když já jsem seděl nahoře na balkoně, takže jsem měl trochu ten odstup. Ale myslím, že tady došlo k takovému jistému souznění mezi diváky a mezi herci.

4. Kolik času vám zabralo nacvičení hry?

No ono to bylo trochu komplikovaný, protože já jsem dojížděl dvě stě kilometrů daleko, takže jsem tam nemohl být každý týden, ale vždycky tak za tři tejdny jsem přijel. Jel jsem tam na víkend a oni potom podle mých pokynů zkoušeli potom jakoby dál. Takže ta hra nebyla zas tak dlouho jak to trvalo, ale myslím, že těch, zhruba těch obligátních měsíců to bylo.

5. Proč jste zvolili toto téma?

Tohle téma? Tak Dobronínští jsou známí tím, i když je to poslední dobou už jinak, že se věnovali víceméně komediím – zase, já pocházím z divadla, který hraje poměrně vážné věci, takže jsem to potřeboval tak trochu namíchat, aby tam bylo nějaký vážnější téma a zároveň aby to bylo v takové komediální rovině, aby to tam bylo vlastně tak jak jsem zvyklej. Jinak to byla hra kterou jsem kdysi dávno vybral pro svůj soubor divadlo Klapí, ale akorát jsem neměl ty správný protagonisty, až když jsem dostal nabídku, abych tady v Dobroníně něco udělal, tak když jsem viděl ty děvčata, tak jsem si vlastně uvědomil, že ty sestry teď konečně mám. Tak jsem to rád udělal.

5. Měli jste nějaké problémy s hrou?

No jak se to vezme. S touto hrou myslím, že ne. Je možné, že se to někde to představení nepovedlo, ale to se prostě někdy stane. Nicméně, obsah byl sdělen divákovi a ten už se s tím myslím popere.

6. Jste nervózní před nástupem před porotu?

Víte, já už za těch let, co jsem u divadla, tak nervózní nejsem a vzhledem k tomu že znám porotce, tak už mě nějak zvláštním způsobem nepřekvapí. (pobaveně) Můžou mě překvapit v tom slova smyslu, když to pochválí a pokud se tak nestane, tak nás to nějakým způsobem mrzet nebude. My jsme jakýmsi způsobem už dost ostřílení na to, abychom si tak nějak své resumé udělali sami. Já ve své podstatě moc klidný člověk nejsem, kdysi dávno mi přezdívali divoký Valeš, takže když jsem předstupoval před porotu, tak porota spíš byla zoufalá, ale ty

léta už dávno pominuly, už nějaká léta mám, takže jsem se trochu zklidnil a podle toho vypadají i ty naše inscenace, už nejsou tak velký morbidně založený, expresivní... Na pódiu tenkrát tekla krev všude... Bylo to hrozný, ale rád na to vzpomínám.

7. A poslední otázka: Život řešit přírodní, nebo chemickou cestou?

Já jsem za přírodní cestu.

Nejlepší okamžik hry pro diváky?

...jak tam říkal ta s tou erekcí...

...jak šla znacet...

...když přestaly ženský a přišli chlapi...

...jak řekla, že je těhotná.....

...jointy...

...raker...

...zaujala mě to celé... ..duch...

...když přišel ten chlap s kapucí a my si mysleli, že je to náš kamarád...

...závěrečné usmíření...

**Generální partner Krajské přehlídky venkovských divadelních souborů
Sněhový Brněnec 2017**

Textilní průmysl má v Brněnci hluboké kořeny. Kupříkladu začátek výroby v současném textilním závodě SILK AND PROGRESS se datuje od roku 1853. V průběhu 19. a 20. století se měnili majitelé i struktura výroby.

Současná podoba společnosti se začala budovat v roce 1993. Dnešní široká škála nabídky umožňuje zákazníkům získat inovativní řešení, které potřebují. Nejsme velká společnost, a proto se můžeme věnovat konkrétním potřebám našich partnerů a soustředit se na detaily.

Naše firma je soukromou společností, která se zabývá malosériovou výrobou vysoce náročných plošných textilií technologiemi tkaní a osnovního pletení. V průběhu posledních 20 let proběhla významná rekonstrukce výrobních prostor a téměř 100% byly obměněny i výrobní technologie.

Tkalcovna a pletárna je vybavena nejmodernějšími stroji. Naše výrobky jsou vyráběny 24 hodin denně, 5 dní v týdnu na moderních výrobních zařízeních.

Běžný obyvatel brněneckého regionu si ve spojitosti s naší firmou vybaví nejspíše dekorační závěsy nebo tkané záclony, tzv. voály, které zdobí nejednu (možná i tu vaši) domácnost. Na webových stránkách firmy SILK AND PROGRESS se ale můžete přesvědčit o tom, že jde jen o malou část nabízeného sortimentu.

www.silkandprogress.cz

Máme letos na programu dvě pohádky. Jaký je Váš největší divadelní zážitek z dětství?

Protože pocházím z jižních Čech, a moje maminka je velice kulturní paní, pravidelně každou sezonu jsme absolvovaly všechna nová představení otáčivého divadla v Českém Krumlově. Každé léto byly nastudované dvě pohádky nebo představení pro děti, ale jezdily jsme i na opery. Milovala jsem tyto výlety.

Kdybyste někdy zatoužila hrát divadlo, jakou roli byste si chtěla zahrát?

Já jsem technicky založený člověk a pro mne zapamatovat si básničku byl vždycky takový problém, že naučit se text pro celou jednu roli je nemožné. To raději napíšu písemku z matematiky.

Ing. Jana Moravcová, vedoucí marketingu

Sponzoři Sněhového Brněnce 2017

- Obec Brněnec
- Město Březová nad Svitavou
- Barvy a laky Teluria, s. r. o. Skrchov
- Pivovar Černá Hora
- EUROTEx – J. Pavelka, Březová nad Svitavou
- Ubytování u Kostíků, Moravská Chrástová
- Květiny J. Moravcová, Březová nad Svitavou
- Vinné sklepy Zapletal, Bílovice
- QANTO Svitavy
- Penam, a.s. Brněnec
- ZOD Březová nad Svitavou
- Obec Bělá nad Svitavou
- Obec Rozhraní
- Obec Chrástavec
- Obec Lavičné
- Drogerie MAMBO, Moravská Chrástová
- Restaurace Lidový dům, Moravská Chrástová
- QUO, reklamní agentura Brno
- JSDHO Brněnec

AUTO BÁRTA Zdeněk a syn s.r.o. je ryze česká, rodinná společnost s jasnou strukturou a historií. Nabízíme profesionální přístup s důrazem na kvalitu poskytovaných služeb a nadstandardní úroveň komunikace.

Firma byla založena v roce 1997 Zdeňkem Bártou jako lokální autodoprava, v roce 2013 plynule přešla na s.r.o. Dnes patří AUTO BÁRTA Zdeněk a syn s.r.o. mezi přední lokální poskytovatele služeb v oblasti dopravy a logistiky. Máme sídlo na hlavním tahu Hradec Králové - Brno a náš tým ochotných zaměstnanců je Vám plně k dispozici.

Redakční rada: Nikola Pavlasová, Vlastík Bednář, Dominika Dufková,
Jan Jelínek, Adam Reinberk, Kristýna Pavlasová

Tisk: chmeliksy@seznam.cz

Rozhovor s porotou

Do prvního čísla si naši redaktoři Domča (D.D.) a Adam (A.R.) připravili rozhovor s odbornou porotou. Rozhovor se nesl v přátelském, uvolněném duchu a jediné, co atmosféře scházelo, byl profesor Laurin, který odešel spát ještě před samotným rozhovorem. Odpovídali Petr Kolinský (P.K.), Zdeněk Janál (Z.J.) a Marie Caltová (M.C.).

Sněhový Brněnec odstartoval, jaké jsou vaše první dojmy?

M.C.: Skvělý! Báječná atmosféra, hezké diskuse, pozorní posluchači.

Z.J.: Já mám zatím velmi pozitivní a milé dojmy z přijetí a veškerého snažení všech.

P.K.: Ze mě už pomalu opadává tréma z mé pozice předsedy poroty díky nádherné atmosféře a díky nádherné přípravě.

M.C.: Průšvih je vždycky... Nebo lépe řečeno, když jsem tady byla před těmi dvěma lety, tak průšvih bylo jídlo. Přátelé! Já jím desetinu toho, co tady je! Pořád jsou tady nějaká lákadla a já nevím, co si obléknu na zpáteční cestu. (smích)

Z.J.: Já ten problém nemám, já jím přesně tolik, jsem požitkář a jsem za to rád. (úsměv)

Jak se zatím sžíváte jako kolektiv poroty?

M.C.: No, a teď se ukažte!

D.D.: Tak, je to pro vás nové, ten kolektiv se poměrně obměnil od loňska... Vy jste si vlastně s panem Laurinem vyměnili místa.

P.K.: Ale sedíme vedle sebe pořád.

D.D.: A jste si jistý, že jste si alespoň nevyměnili židle?

P.K.: Ty jsme si právě vyměnili! (kolektivní smích)

Z.J.: Já myslím, že jsme se během dneška dokázali dohodnout, i když v jednu chvíli hrozilo, že ne na všem, ale domluvili jsme se a to je asi základ, mít tu vůli se konsenzovat (tj. shoda názorů - pozn. redakce).

M.C.: Je tady naprosto nezbytná vůle se navzájem poslouchat. Když mám třeba v něčem odlišný názor, tak ho koriguji. Když se zamyslím nad poznámkami toho druhého a jsou úplně rozdílné, na soubor to nepůsobí dobře. Oni si z toho, na čem se dohodneme, pak můžou vybrat, co chtějí. My nemáme patent na moudrost, my máme nápady a na nich je, aby si to vyzkoušeli, a když jim to nefunguje, tak nefunguje. Když jim to nevyhovuje, tak nevyhovuje. Ale nemůžeme je mást, když se budeme diametrálně odlišovat v názoru a naštěstí tohle v naší partě nehrozí.

P.K.: Pak je něco strašně zajímavého, že divadlo je tak živý, tak aktuální a obrodný organismus, systém. Že my se známe tak dlouho, že jo Mášo? Kolik let jezdíme...?

M.C.: To už ani neříkej kolik let.

P.K.: Nemůžu to vyčíslit, kolik let se známe a každé to divadlo, ta inscenace nás přivede na úplně jinou notu rokování a to je pro mě o to zajímavější, že potom vznikne ten společný názor. Ale vůbec to není stereotyp nebo zaběhlé klišé, že bychom věděli, jak mluvit s tímto souborem, nebo jak se stavět k tomuhle autorovi. A to je na tom zajímavý, že každý představení přinese jinou náladu a atmosféru do toho našeho „zákulisička“.

Co pro vás znamená hodnocení ochotnických souborů, co vám to přináší?

M.C.: No, pro mě je strašně důležité při hodnocení souboru neodsuzovat, ale hledat další možnosti toho souboru a co by se s tím dalo udělat, aby na tom mohli pracovat dál. To znamená neznámkovat, ale hledat cesty k tomu, aby se ti herci v tom představení cítili lépe a věděli, že to má smysl.

Z.J.: (významně kýve)

P.K.: Já beru ta hodnocení dokonce tak, že jsou pro mě inspirativní, protože je to pro mě taky zrcadlo – jak vidím ten amatérský soubor, tak si říkám, že se i na mě mohou koukat jako diváci nebo kritici. A pak si vlastně můžu vzít příklad z nich. To, co řekla Máša, platí. Třeba jen práce na té inscenaci, kterou my vidíme. Oni do toho dali tolik času a třeba už je to jejich předposlední představení, ale my když s nimi mluvíme, tak mluvíme hodně dopředu, pro další představení, pro další způsob práce. Aby si dovedli zhodnotit, co už udělali a svoji inscenaci a zkušenosti zúročili i v dalších krocích.

Z.J.: Ano, ano. Je to možnost si vzájemně poradit. Oni inspirují nás a my zase nějakou myšlenku předáme směrem k tomu souboru. Mně osobně to dává tu možnost i nutnost zároveň přemýšlení o něčem, čím bych se normálně v divadle ani nezabýval. Je to takové provětrání mozku z toho divadla, kde řešíte praktické věci, svoje věci a najednou je tu něco navíc. Svým způsobem je to trošku luxus si tu hlavu tímto zaplácnout.

Které okamžiky porotcování vám přinášejí největší trému?

M.C.: Ne, ne... To není tréma, to je třeba to, že já vím, že je něco špatně, ale neumím to pojmenovat. A to je pro mě stresující. To, když nenajdu jaksi praktickou cestu k tomu, jak ten problém řešit, což se běžně může stát – člověka to napadne, třeba - když zabrousíme do profesního života - vidím zkoušku, vím, že něco není dobře, a nevím jak. A napadne mě to třeba o půl dvanácté v noci. A to je to, že pak jdu třeba na další zkoušku, a už vím jak. Tady je to ztížené tím, že já vidím jedno představení a musí mě to napadnout rychle a třeba mě to ani nenapadne.

Z.J.: Přesně tak.

C.: To je riziko toho být porotce – že není v tom procesu, ale vidí jen výsledek. A to je to stresující.

Z.J.: Prostě je to takové zrychlené. Cítíte a intuitivně vnímáte ten problém, ale tím, že nejste přítomni při zkoušení té věci a nejste detailně seznámeni, tak vás to řešení třeba nenapadne hned v ten okamžik. A pak jen řeknete souboru, že vidíte ten problém, ale určitě by to bylo lepší, kdyby dostali i nějaký ten ekvivalent.

M.C.: To je přesně ono.

P.K.: Tady je pak ještě šance ale bohužel ne pro všechny soubory, že se po tom hodnocení dá ještě sejít a mluvit o tom, co se hodnotilo a jak se hodnotilo. Takže se to dá potom probrat ještě v té neformální rovině, mám to rád kuloárově. Tam už se dojde k tomu konsenzu. To už člověk domyslí i načaté věty, nebo se soubor může i otevřeněji ptát, než při tom oficiálním sezení - což je strašně důležité a zároveň hezké.

Jaký je rozdíl mezi hodnocením ochotnických a profesionálních herců?

Z.J.: V tom principu, že něco hodnotíte, rozdíl není. Ale pak je rozdíl v tom, jaká kladete měřítka a jaká volíte slova pro to pochopení. Nebo alespoň máte tu snahu. Profesionální herec už je zvyklý na určité postupy.

M.C.: Já vám to řeknu takhle: Když jsem v souboru, v kterém pracuju, tak vím, jak na kterého herce jít. Třeba mám Moniku Švábovou a ta mi říká: „Neříkej mi to, neříkej mi to, dej mi to písemně.“ Tak já vím, že Monice Švábové to musím napsat, ona si to dá do textu a pak třeba vím, že když jdu na derniéru, tak ona tam ty poznámky vždycky má. (smích) Někdo je křehký, což znamená, že musím začít tím, že to vychválím a pak jdu k problému. Někdo je tvrdý a tam můžu rovnou tnout do živého. To znamená, že ta znalost toho souboru mi umožňuje mít taktiku. Já tyto herce neznám, takže ten vztah k nim nemůže být tak citlivý jako k souboru, který já znám.

*Z.J.: Tady je to navíc dost citlivé i v tom, že mluvíte k celému souboru. Myslím, že někdy je lepší mluvit přímo k režisérovi, než k celému souboru herců, protože herec přeci jen uvažuje trochu jiným způsobem a může ty věci pochopit trochu jinak. A naopak, když k režisérovi porota mluví moc, může mu tu inscenaci docela roze*rat a to si myslím, že bychom neměli dělat. Hodnocení hereckých výkonů je na těchto přehlídkách podle mě ta nejcitlivější záležitost, protože tam je třeba hodně volit ten slovník a myslím, že vůbec není špatné říct některé připomínky až po samotném hodnocení, mimo ty režiséry.*

M.C.: Třeba v tom profesionálním divadle jdu na reprízu a vidím určitý posun, takže zejména ti přemýšliví herci tou premiérou nekončí, to je proces. A já třeba vidím, že talentovaný Ondra Rychlý, kterého já si nesmírně vážím, s tou rolí postoupil. Takže pak za ním jdu a řeknu mu: „Ale to je báječný!“ A jemu to třeba zvýší sebevědomí – to, že já ho pochválím, že na tom pracoval. To není jen o kritických připomínkách, ale i o tom, že něco pochválím, že je to správně – že on na té roli dělá dál. To jsou ti nejlepší herci – kteří na tom dělají do derniéry.

P.K.: Někdy i režiséři.

M.C.: V tom je také problém s hostujícími herci – oni to odehrají, odjedou a už se k tomu nevrátí. Je to škoda. V našem souboru bych vám přesně řekla, u kterého herce to na šesté, sedmé repríze už bude úplně jiné a lepší.

Abychom nezůstali jen u otázek kolem divadla, moji rodiče jdou ve volném čase třeba do divadla. Zajímalo by nás, co děláte ve volném čase vy.

Z.J.: Jdu na dostihy.

P.K.: Já teď mám volný čas zasekaný tím, že stavím dům a sázím stromy.

M.C.: Já jdu se psem na procházku. Každý den s Daisinkou uděláme pět kilometrů, pak jdu někdy na koncert, pokud je někde dobrý koncert, a dokonce mám jednu kamarádku, která mě vytáhne do kina. Má to svůj půvab vidět věci na tom velkém obrazu. Ale většinu toho času to nejde – oddělit volný čas a divadlo. Protože člověk jde a po cestě, když jdu s tou Daisy pět kilometrů z toho divadla ke svému vchodu do baráku, přemýšlí, co ještě neudělal. Nedá se to oddělit.

Poslední, trošku speciální otázka. Existuje nějaká otázka, která vám nikdy nebyla položena, a vy byste na ni rádi odpověděli? Máte něco, na co máte připravenou odpověď a nikdo se vás na to nikdy nezeptal?

M.C.: No, když se mě někdy někdo na něco nezeptá a já mám potřebu to říct, tak nečekám na otázku. (kolektivní smích)

P.K.: Má to svoji logiku, ale mě se nikdy nezeptali jako scénografa, jakou barvu mám nejradši.

A.R.: A zrovna z téhle otázky jsme si dělali v redakci legraci, že když už někdo nemůže vymyslet pořádnou otázku, tak vrcholem zoufalosti je položit otázku: „Jaké máte nejradši jídlo?“ nebo „Jakou máte nejradši barvu?“. (smích všech)

Z.J.: (směrem k Petru Kolinskému) A ty bys na ni rád odpověděl?

P.K.: Já jen vím, že vůbec nemám rád hnědou barvu. Já jsem snad nikdy, když maluju, nešel přímo do hnědé barvy, já si ji vyrábím z něčeho jiného, třeba z fialové a zelené. Ona z nich taky vznikne jakási hnědá. Pro mě by vůbec nemusely být hnědé vodovky, tempery nebo pastelky.

D.D.: A jaká je tedy ta oblíbená?

P.K.: No to jsou pak všechny ostatní... (smích všech)

D.D.: (ke Zdeňku Janálovi) A vy jste na žádnou takovou otázku nepřišel?

Z.J.: Nepřišel. Protože když se mě někdo na něco zeptá, tak já zpravidla odpovím, ale že bych si otázky přál... Já jsem rád, když nejsou...

D.D.: Tak já vám moc děkuji za rozhovor-

A.R.: Děkujeme!

D.D.: Ano, my vám děkujeme za váš čas.

Ohlédnutí

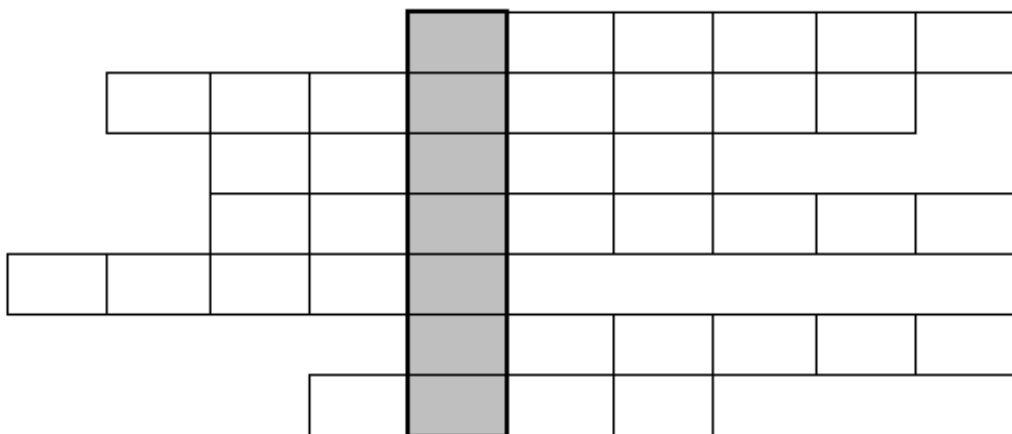
Po ukončení loňské přehlídky přišlo do redakce milé ohlédnutí za Sněhovým Brněncem. Pavla Loňková, která je takovým divadelním „štamgastou“, popsala stručně své pocity ze Sněhového Brněnce.

Sněhový Brněnec? Je to jako droga.

Když nasněží, zavalí vás ohromná pozitivní energie, která pohlcuje vaše každodenní starosti. Je vám velmi drahá a vysoce návyková. Aby ne, když mají pořadatelé, diváci i ostatní účastníci festivalu úsměv na rtech a srdce na dlani. A když dosněží, zaháníte abstinenční příznaky poslední Sněhulkou a slibem, že za rok si pro tu svojí dávku radosti a štěstí budete muset přijet znovu. Je to jako droga...

Křížovka

(odpovědi najdete uvnitř časopisu ☺)

1. Jméno skřítky, který diváky provázel představením Skřítkosněžení?
2. Jaké jméno nosí ochotníci z Dobronína?
3. Křestní jméno jediné ženské porotkyně.
4. Jméno generálního partnera? Silk and _____.
5. Letos přehlídku za Pardubický kraj zaštiťuje _____ Linek.
6. Petr Kolinský si hnědou barvu vyrábí kombinací fialové a _____.
7. Poslední slovo v názvu představení dobronínských ochotníků.

Výsledek tajenky: Víte, jak se říká nehybnému obrazu na jevišti, tedy když všichni herci „ztuhnout“?

Výsledky divadelní přehlídky Sněhový Brněnec

ročník / rok	vítězné představení	nominované	doporučené na KDP/ tučně - odehráno na KDP
1. / 2004	R. Cooney, 1+1 = 3 DS E. Vojana BRNĚNEC	R. Cooney, 1+1 = 3 DS E. Vojana BRNĚNEC	N.V. Gogol, Ženitba JDO Jaroslav z Luže
2. / 2005	L. Stroupežnický, NAŠI FURIANTI Divadelní klub MAKOV	L. Stroupežnický, NAŠI FURIANTI Divadelní klub MAKOV	
3. / 2006	I. Loněk, VE MLEJNĚ Chvaletické divadlo Jen tak CHVALETICE	I. Loněk, VE MLEJNĚ Chvaletické divadlo Jen tak CHVALETICE	L. Gershe, Motýli DS E. Vojana Brněnec J. Steinbeck, O myších a lidech JDO Jaroslav z Luže
4. / 2007	M. Camoletti, NA SPRÁVNÉ ADRESE DS MĚSTEČKO TRNÁVKA	M. Camoletti, NA SPRÁVNÉ ADRESE DS MĚSTEČKO TRNÁVKA	Čajovna posledního srpnového dne DS Prakota Řetová
5. / 2008	A.+V. Mrštíkovi/Z. Černín, MARYŠA DS E. Vojana BRNĚNEC	A.+V. Mrštíkovi/Z. Černín, MARYŠA DS E. Vojana BRNĚNEC účast na Jiráskově Hronovu	R. Cooney, Prachy? Prachy! DS Tyl Králíky
6. / 2009	O. Šubrtová, M. Glaser, MUŽ SEDMI SESTER Chvaletické divadlo Jen tak CHVALETICE	O. Šubrtová, M. Glaser, MUŽ SEDMI SESTER Chvaletické divadlo Jen tak CHVALETICE	
7. / 2010	T. Vůjtek, VÝMLAT Chvaletické divadlo Jen tak CHVALETICE	T. Vůjtek, VÝMLAT Chvaletické divadlo Jen tak CHVALETICE účast na Jiráskově Hronovu	V. Blažek, Z. Podskalský, Světáci DS E. Vojana Brněnec
8. / 2011	Z. Svěrák, L. Smoljak, J. Cimrman, DLOUHÝ, ŠIROKÝ A KRÁTKOZRÁKÝ DS MĚSTEČKO TRNÁVKA	Z. Svěrák, L. Smoljak, J. Cimrman, DLOUHÝ, ŠIROKÝ A KRÁTKOZRÁKÝ DS MĚSTEČKO TRNÁVKA	T. Buchsteiner, Hráči Chvaletické divadlo Jen tak Chvaletice
9. / 2012	V. Klímáček, KOMUNISMUS DS E. Vojana BRNĚNEC	V. Klímáček, KOMUNISMUS DS E. Vojana BRNĚNEC	M. Dziedzinskyj, J. Řezáč, P. Bursa Libra spiritusu, možná spíš spiritus libri DS Heřman, Heřmanův Městec
10. / 2013	M. Gelardi, ZLOMATKA DS Zmatkaři DOBROTÍN	M. Gelardi, ZLOMATKA DS Zmatkaři DOBROTÍN	M. Camoletti, Na správné adrese DS Kantoři Míkulovice
11. / 2014	M. Kratochvíl, PEKLO S.R.O. aneb Někdo si myslí, že čert se má Doveda SLOUPNICE	M. Kratochvíl, PEKLO S.R.O. aneb Někdo si myslí, že čert se má Doveda SLOUPNICE	Š. Hak, Husička Pivovarská zahrádka při DS Erben Miletín
12. / 2015	M. Křepelková, FILUTA PEPÍNO Doveda SLOUPNICE	M. Křepelková, FILUTA PEPÍNO Doveda SLOUPNICE účast na Jiráskově Hronovu	S. Vogel, Dobře rozehraná partie DS E. Vojana Brněnec J. Cartwright, Dva DS Zmatkaři Dobrotín
13. / 2016	M. Drahovzal a MDK, ...DOKUD VÁS SMRT NEROZDĚLÍ! Malé divadlo KOUŘIM	M. Drahovzal a MDK, ...DOKUD VÁS SMRT NEROZDĚLÍ! Malé divadlo KOUŘIM	

Program Sněhového Brněnce

pátek 31. 3.	17.00	ROZSNĚŽENÍ – oficiální zahájení přehlídky	
		DS E. Vojana Brněnec	M. Dvořáková, M. Švecová SKŘÍTKOSNĚNÍ pohádka 50 Kč
sobota 1. 4.	20.30 100 min./přest.	Zmatkaři Dobronín	S. Stephenson VZPOMÍNKY NA VODĚ komedie 70 Kč
	10.00 65 min./ přest.	DS Bezkmene Uherčice	Z. Kozák ČÁRY BÁBY COTKYTLE pohádka 50 Kč
	13.00 45 min.	Komentovaná ukázka domácích příprav filtrované kávy s degustací Mgr. Kateřina Eichlerová - koordinátorka festivalu Týden kávy	
	14.00 90 min.	DS Tyl Králiky	Arnošt Goldflam DÁMSKÁ ŠATNA komedie 70 Kč
	15.45 45 min.	Komentovaná ukázka domácích příprav filtrované kávy s degustací Mgr. Kateřina Eichlerová - koordinátorka festivalu Týden kávy	
neděle 2. 4.	18.00 90 min.	SDO J. K. Tyl Sezenice	J. Váchal MADAM COLOMBOVÁ ZASAHOJE komedie 70 Kč
	21.00 45 min.	Hláček Hor. Černůtky	E. Zámečnicková MANŽELSKÉ APOKRYFY veselohra 70 Kč
	10.30	DOSNĚŽENÍ – slavnostní vyhlášení přehlídky	

Redakční rada: Nikola Pavlasová, Vlastík Bednář, Dominika Dufková, Jan Jelínek, Adam Reinberk, Kristýna Pavlasová

Tisk: chmeliksy@seznam.cz